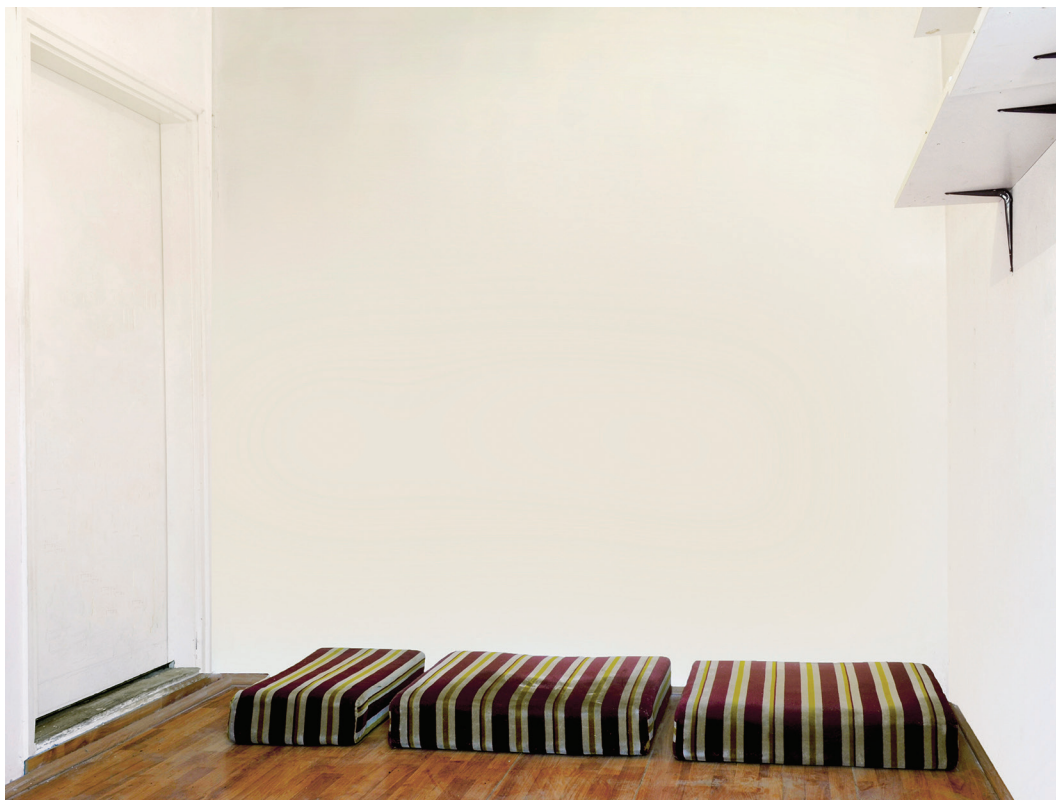

Kommutáció

Konzulens: Prof. Deli Ágnes DLA habil

Nem csak a művészetben, az összes emberi tevékenység hatékony működéséhez szükségünk van önkifejezésre. A rengeteg konvenció, elvárás által, ami körülvesz minket, az érzelmeink már nem igaziak, hanem eltervezettek, determináltak. Az önkifejezés művivé vált, nem belső indíttatások vezérelnek, hanem a trend, vagy az elvárások. Évek óta küzdök olyan problémákkal (például édesapám halála), amik már aktualitásukat veszítették, hordalékuk mégsem képes felszívódni vagy kimosódni belőlem, ami összefügg a hatékony önkifejezésem eszközeinek hiányával. Az itt tárgyalt munkám is ezáltal egy önreflexió, önterápia. Számomra emblematisz tárgyakat ástam el (három kárpitozott bútorelemet, ami évekig a fekvőhelyemül szolgált), olyan helyekre temettem el azokat, amik szintén a mindennapjaim szerves részét alkotják, majd a földet, amit kihantoltam, és aminek a helyére kerültek ezek az alkotóelemek visszahordtam abba a szobába, ahonnan kiemeltem őket, és ekvidisztáns elosztásban az alakját megformálva visszarendeztem a fekvőhelyet belőlük. Tettem mindezt azzal az intencióval, hogy a folyamat szertartásossága a „lezárást” segítse elő. Az ásás a munkafolyamat részeként az én kontextusomban a „hiányzóságot” szimbolizálja. A kiásott föld, a régi helyén valami új meglelése, és beépítése az életembe.

A talaj, ami elkorhadt és folyton megújuló növényi és állati szervezetekből jön létre, esetemben a „föld-ágy”, az elhullott és felbomlott emlékekből jött létre, – azt hivatott jelképezni. Azzal, hogy ezt összetömörítettem és tartóssá tettem, „vitrinbe zártam” a múltam egy részét, amit szükséges, elástam/elengedtem, amit szükséges, felszínre hoztam. Ezek a felbomlott és megújult emléktöredékek. Az ágy jelenti a halotti ágyat is az ásás, temetés viszonylatában (halál-aktus, gyász-ceremónia). Viszont nem sírhalmot építettem a kiásott földből, ahogy szokás, hanem a továbblépéshez használtam fel. Hasonlóképp, mint a viking kultúrában a hajó, ami egyszerre volt élettér (akár a szobám), hisz azon éltek a fél életüket, egyszerre volt sír (mint az elásott ágydarabok) és egyszerre volt egy új élet kezdete (amikor vízre bocsátották a halottal együtt). A földet szintetikus anyaggal tapasztottam össze, ami az ősi, föld-isten szimbólumot köti össze a modern világgal, a halál új értelmezésének megkeresésével, az újfajta halál-elfogadással. Ahogy mások a korosztályomból, én is értetlenül állok a halál előtt a modern világ „haláltalansága” és „életközpontúsága” miatt. Ez egy szintetikus világ, mégis magába tömöríti az ősi maradványokat. A címadó szó, a kommutáció egy retorikai gondolatalakzat: „ellentétes tartalmú szópár ismétlése azonos

mondaton belül úgy, hogy helyet vagy mondatbeli szerepet (vagy mindkettőt) cserélnek; – pl. pihenéskor sűrűsz-forogsz, sürgés-forgásban pihensz”. A szerepcseré adott aspektusban a kültér-beltér, a kültérben és a beltérben található dolgok egymással való helyettesítése,

valamint a pozitív-negatív formaiság felcserélődése. Mivel ez nem kézzel fogható, hordozható, teljes valójában bemutatatható alkotás, így munkám installálható részei fotókból állnak, amelyek a folyamat dokumentációjaként tekinthetőek.

